

החבורה

**יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד**

בין בני החבורה בעניין תאוות הגשמיות

(חבורה מטות)

ישנם ב' סוגי התנזרויות. ישנה התנזרות גופנית שהיא סיגופים ותעניות, שהאדם החפץ ללכת בדרך זו נוהג בהסתנפות ומקמץ בהנאותיו. ויש את הדרך השנייה שהיא התנזרות במחשבה, שאף על פי שאוכלים שותים ונהנים, עדיין קשורים ודבוקים בשכל והאוכל עצמו אינו תופס את המרכז. יתרונה של השיטה הראשונה היא שהאדם מרגיש שעשה כאן התקדמות כלשהיא ופעולה או מעשה שלו עצמו שעל ידי זה סיגף את גופו והתקרב לקב"ה. וזה דבר חשוב שהרי כל אחד צריך פידבקים בחיים. אך היתרון הוא אליה וקוץ בה. משום שדווקא ההרגשה והסיפוק שנעשה כאן מעשה רוחני דווקא זה יעמוד לאדם לרוועץ כאשר לוקח לעצמו את הקרדיט על עבודת ה' שעשה שהרי אם לעיתים יישבר מול מאכל מוגה, ייפול ויתרסק מהשגותיו כיוון שהרגיש שלא הצליח בידו העבודה. לעומת זאת המהלך השני אין בו הרגש והסיפוק. וזה עצמו היתרון שאין בו הנפילה המתוארת בשיטה הקודמת, אך זה עצמו חסר שהרי כפי שהסברנו האדם צריך סיפוק במעשיו. אם כן איזו דרך ייבור לו האדם? וביארו החברים בחבורה שכל אחד יבחר לו איזו שירצה, איזו שמרגיש שהכי מתאימה לו. אך שייזהר וישמר להפנים שלא הוא זה המפעיל והפועל אלא הרבש"ע שמולא כל עלמין ומסובב אותו, והוא רק כקולמוס ביד הסופר. אחרי ההקדמה הזאת ניתן לגשת לשיטות עצמן. אם בחר לו ללכת בדרכי השיטה הסגפנית, לא יישבר גם כאשר בשגגה ייפול אל מול חטיף נוצץ או מעדן נוטף וניל בתוספת שקד וצימקאו. כי יודע שלא הוא הסגפן כאן והנפילה הזמנית הגיעה על מנת שיידע מי כאן הבוס. ואם המהלך המחשבתי תפס אותו יכיר בשעה שאוכל איזה מותרות שהם את שפלותיו, שהנה הוא שפל עד כדי שאינו רוצה לסרב למותרות האלו. ועצם זה שידוע שעובד את ה' בעצם האכילה תביא לו סיפוק מאין כמוהו. וגם יוכל להיכנס לתורת גאולת הניצוצות שהיא עולם טמיר בפני עצמו. כך או כך שניהם דברי אלוקים חיים ובשניהם ההוראה ברורה - זכור את שפלותך ודע את גדלות בוראך! [כ"ק מרן עט"ר שליט"א הוסיף בחבורה שכאשר אברהם אבינו ע"ה עמד עם השכינה בפתח האוהל והופיעו מולו שלושת המלאכים בדמות הערביים, והיה צריך לערוך להם שולחן ל"חאפלה" ולהכין בקר ולאפות לחינה הגדולה, אברהם אבינו לא נשאר צמוד לשכינה בתואנה שהוא אינו בעל תאוות ואין הדבר נוגע אליו, אלא עזב את השכינה הקדושה ופנה לעסוק בעיסוק הגשמי הזה, משום שלכך נשלחנו לעולם הזה. לאכול לשתות ולנהנות וכד בבד לדעת מאין כל זה.]

מאמר בחבורה

מהלך ראשון

(חבורה מסעי (חלק א'))

ידוע המאמר "משל לשני בני אדם שצלו פסחיהם זה שאכלו לשום מצוה צדיקים ילכו בם זה שאכלו לשום אכילה גסה ופושעים יכשלו בם" (הוריות י' ע"ב) והסביר רבינו שליט"א שהראשון התכוון לפטם עצמו, ותוך כדי הוא מרמה את עצמו שעושה כאן קרבן פסח "לשם שמיים". ולכן נקרא רשע. מה שאין כן השני יודע שהוא רוצה את הבשר הצלוי עם הריח המשכר, ואינו חושב כלל על במצווה עצמה. וכשרואה את השפלות שנמצא בה נותן תפילה לקב"ה שיעזור לו ויחזיק אותו שלא ייפול לתאוה. לכן הוא נקרא צדיק. [נביא את האמרה המפורסמת בשם רבינו שליט"א: "מי שחושב שהאמת, באמת הוא שקר. ומי שיודע שהוא שקר, הוא האמת!"] וזה היה מעשה פנחס, שקינא בזמרי על שעבר את העבירה והרגיש שגם הוא רוצה כך, והתחנן לרבש"ע שיציל אותו מעצמו וכך הפך את הקנאה שלו ל"קנאת ה'", ועל זה קיבל ברית כהונת עולם! הרחבנו בחבורה, שלפעמים נשברים שרואים שיש רצון ללמוד בהתמדה ובחשק, וכשיוצאים לרחוב מקבלים חשק מסוג אחר לחלוטין. וזה שובר לרסיסים את האדם, האם אני צדיק או רשע? מה קורה כאן?! וזה מה שהאדם צריך לדעת שהוא מטבעו "רק רע כל היום", והרבש"ע נותן לו בליל רצונות והוא יצטרך בכל עת להתפלל ולבקש שלא ייפול ולא יישבר, פעם רצון ללמוד "רצופות" ואז ייזהר מהגאוה, ופעם רצון לתאוה קנאה וכבוד ויישמר לא ליפול, ואם חלילה נפל - לא להישבר. העיקר לדעת שהכל זה רצון ה'. זה נקרא "התכללות", שהכותרת של כל הרצונות שלך הם רצון ה'. וכך כותב השפת אמת (מסעי סוף תרל"ג) שהקב"ה ציווה על ישראל להשמיד את הגויים בארץ ישראל "ואם לאו באים מים ושוטפין אתכם" (סוטה ל"ד ע"א). ותמה השפת אמת היא ציווה הקב"ה כך? והלא לא הורשנו את כל הארץ מפניהם ומדוע היה צריך לצוות כך מלכתחילה אם זאת הייתה התוצאה? ומתרגן שהעיקר הוא שרצון האדם יהיה כפוף לרצון העליון. "בטל רצונך מפני רצונו" בלי שום קשר לתוצאה. חלק ב'

באהרן נאמר "וידום אהרן" ואצל דוד המלך ע"ה נאמר "למען יזמרך כבוד ולא יידום". על פניו נראה שדוד המלך משתבח שהוא צועק ומתפלל ואהרן לא. אבל באמת דוד המלך נותן לנו יסוד לדורות, שהצעקה החשובה היא בלב. לכלוא אותה בלב. כי צעקה מהלב בלי מילים היא מופשטת יותר וחזקה יותר, ורבינו שליט"א אומר על צעקה כזאת שמגיעה מסוף העולם ועד סופו. ולזה אהרן היה מסוגל. הוא עמד ליד משה רבינו דומם ולא ניכרו על פניו אותות עצבות וצעק במוח. אבל דוד המלך ע"ה לא יכל לעשות ומעיד בעצמו שהוא היה צריך לצמצם את הצעקה שלו בקול ובמילים.

מהלך שני

(חבורה דברים (חלק א'))

במקומות בהם אין את שלטון התורה מנסים ללא הרף שיטות חדשות שייטיבו עם כלל העם. אחת השיטות היא הקומוניזם. בסיס הרעיון הוא שכל העם עובד עבור המדינה, והממשלה מחלקת לאזרחיה אוכל, חינוך, וכל שאר הגשמיים ההכרחיים עבור קיום האדם. ולכולם באופן שווה. אין אחד יותר מהשני. אפילו מי שאינו עובד או מובטל זכאי לקבל את אותם הזכויות כמו אדם רגיל. נשמע מעולה, לא?

רבינו שליט"א הצביע על החיסרון שבדפוס חיים כזה, שבעצם שוללת את כל היתנו 'אדם', שהוא נקודת החירות - נקודת הבחירה. שלוקחים סיכונים על כל המשתמע.

כך גם בעבודת ה'. אמנם בדרכים אחרות אתה מסודר ב-ד-י-ו-ק-מתי אתה קם, כמה שעות אתה לומד, וגם את הרגשות משתדלים לעצב. אבל ב'דרך' יש לך את נקודת החרות, שהיא הבורא יתברך, שרק מהחשש שיש לך, מהאי ודאות, אתה יכול לחיות אותו ולא רק לדבר עליו.

מהלך שלישי

(דברים (חלק ב')-ט' באב)

בשלושת השבועות ובט' באב צמים ומתפללים על חורבן הבית, ומתחננים שיבוא כבר המשיח. אבל לאיזה משיח אנו מחכים? ר' אשר נהג לומר שכולנו מתפארים שאנו עובדי ה' ואנחנו עושים את רצון ה'. אך כאשר יגיע המשיח הוא יראה לעיני כל את הפנימיות של כל אחד ואז יהיה בושות! ולא רק זה אלא שלכל אחד יהיה כתוב על מצחו את כל מה שעשה במשך כל שנות הגלות, בין לטוב ובין למוטב.

וכל אלו שעבדו על עצמם והכירו את שפלותם הם לא ייבהלו משום שהם יודעים את זה. זה לא חדש להם, ההיפך הפנימיות הזאת היא הדרך דרכה אפשר להתחבר לרבש"ע.

אם כן, על מה הצום הקשה הזה?

ביארו בחבורה שהבכי בתשעה באב אינו בכי של כאב ושל עצבות. אלא הבכי הוא בכי של צער על גלות הכינה, ובכי של ציפייה ותקווה ש"עוד אבנה ונבנית" (ירמיהו ל"א ג').

ולאחר התבוננות מעמיקה הבחנו שבמגילת איכה לא מפורטים פרטי התגלות השכינה בבית המקדש, ולא כתוב איך הרגיש כל יהודי כאשר הוא כחבר חזה בהתגלות אלוקית בשעה שעלה לרגל, או את ההכנעה שפשטה בו כלפי מלך מלכי המלכים. התיאור הוא ברובו אל המצוקה בחומרית שהייתה בשעת המצור, על הצער הנורא שעבר על כלל ישראל החורבן על העינויים והסבל האיום שהיה מנת חלקם. או על היופי הנדיר של ירושלים ובית המקדש שנהרסו עד היסוד בימים אלו. ומדוע? בכדי שכל אחד יוכל להתחבר לחורבן ולגלות השכינה מהזווית של כאבו הוא.

לכל אחד יש את הצער והמעבר הפרטי שלו, שעל ידי מנסה הקב"ה "להנגיש" לנו ולשבר את אזנינו לצער השכינה המוטלת בעפר. ועל ידי הצער שלנו אנו מתחברים לצער הרוחני. איך? כאשר אנו רואים שמאחורי הסבל לא עומד החבר או האישה אלא הם רק שליחים של הרבש"ע לעורר אותי אליו.

נקודה למחשבה: אחרי מלחמת העולם השנייה חברי הפמליה של הרשע ימ"ש העידו שהרשע נתן לזוגתו יחס מלבב והתנהג אליה בנחמדות. איך ייתכן? רוצח שפל שנהנה מכל הריגה וסבל של השני שיוכל להתנהג בצורה יפה ונחמדה? אלא מזה מוכח בוודאות שהסבל שעובר על האדם אינו מגיע ממציות אלא ממקום גבוהה ורוחני יותר, מקום טמיר ונעלם יותר. ואין לנו יכולת להבין או לדעת רק לגלות את החיות האלוהית מאחורי כל המעברים והכאבים.

לסיכום: בט' באב אנו מבכים על השכינה שאין לה מקום לדור בו. אך כיוון שלא היינו מתאבלים על כך אם היינו מוקפים בכל טוב הארץ, לכן אנו נאלצים להתחבר על ידי המעברים הפרטיים שעוברים עלינו.

מסופר על ישיש שישב היה על שרפרפו החורק בבית כנסת ישן בירושלים, ונשא את קולו בבכי ומספד. סובבו אותו ילדי החמד ושאלוהו על מה ולמה מצא התחיל לבכות באופן פתאומי כל כך. הראה להם הזקן ספר שלמד בו "נאמר במדרש "מיום שנחרב בית המקדש ניטל הטעם מהבשר וניתן בעצמות". תמהו הילדים והרי יש עדיין הטעם בעצמות? שאג הזקן בבכי מר "אויבער איך האב נישט קיין ציינער!! [אך מה אעשה שאין לי שיניים!!]"

תמיד צריך להתחיל מה"לא לשמה", מכך שאין לנו שיניים. ורק על ידי זה נגיע ל"שמה".

די פינטע'ל פון ד'חבורה:

הרבש"ע מציע לנו עזרה, הצדיק לא צריך אותה. הרשע לא רוצה אותה. ואנחנו משוועים אליה אך מתביישים ממנה.

אחד מבני החבורה

סיפר אחד החברים שלמול חלון ביתו בנה השכן גם חלון. אמנם הדבר הציק לחבר אך הוא החליט שהוא שותק ועושה את העבודה העצמית שלו בלב.

אך אשתו דרשה שייגש וישוחח עם השכן אולי יוכל לעשות משהו בנידון, משום שהדבר הציק לה מאוד.

בתחילה החבר סירב ואף חשב לעצמו שצריך ללמדה כמה פרקי אמונה וביטחון. אך לאחר שנועץ עם הרבי שליט"א הפנים שתפקידו בעת הזו להתחשב ברגשות האישה אפילו אם ישנה איזו אי נעימות ונראה שכאילו ההיפך מותרות ואמונה, דווקא זהו רצון ה'. וזה שרצה ללמדה פרק או שניים זה היה מונע אולי מחולשה, ועל זה "תגבר כארי" על רגשותיו. [אבל כמובן שאת המעשה יעשה ללא מחלוקת ומריבה.] כי עבודת האדם היא לחיות על פי הסיבות ובכדי להבין הסיבות נכון על זה נאמר "עשה לך רב".

להערות: SH0583221530@GMAIL.COM או בטל': 0583221530